

Arrest

nr. 257 717 van 7 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 / 18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 februari 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 april 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 februari 2018, 29 augustus 2018, 28 februari 2019, 28 augustus 2019 en op 28 februari 2020 een aanvraag in om gezinshereniging in functie van de minderjarige zoon van zijn zus, van Franse nationaliteit.

1.2. De eerste drie aanvragen werden telkens geweigerd op 2 augustus 2018, 27 februari 2019 en 6 juni 2019.

1.3. De vierde en de vijfde aanvraag werden op 26 februari 2020 en 21 augustus 2020 geweigerd door de stad Antwerpen omdat verzoeker niet binnen de drie maanden na de aanvraag bewijzen voorlegde van het ten laste zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst.

1.4. Op 10 september 2020 diende verzoeker een zesde aanvraag in om gezinshereniging met dezelfde persoon. Op 25 februari 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.09.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd: 3 4

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 10.09.2020 voor de zesde maal gezinshereniging aan met de minderjarige zoon van zijn zus, zijnde T. S., van Franse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2e van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.*

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 08.01.2013 te Antwerpen
- reispaspoort Marokko (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 16.04.2019 te Antwerpen
- afrekening Electrabel (2013) op naam van betrokkene

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 06.02.2018 en 29.08.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 02.08.2018 en 27.02.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden bijkomend volgende gegevens voorgelegd:

- geldstortingen vanwege derden aan betrokkene dd. 02.07.2018 en 08.10.2018: niet alleen zijn deze geldstortingen niet afkomstig van de referentiepersoon, ook dateren ze van na het vertrek van betrokkene uit Marokko en hebben ze betrekking op de situatie in België; deze gegevens zijn niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- 'attestation de prise en charge' dd. 19.10.2020 voorgelegd waarin de lokale Marokkaanse overbeden verklaren dat de moeder van de referentiepersoon zich engageerd om in te staan voor het levensonderhoud van betrokkene (en een derde, m.n. hun moeder): echter, voor zover dit document dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat dit document niet spreekt van de referentiepersoon.

Deze bijkomende gegevens doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de eerdere bijlagen 20 dd. 02.08.2018, 27.02.2019, 06.06.2019 en 26 02.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

Er kan algemeen opgemerkt te worden dat de minderjarige referentiepersoon zelf ten laste van zijn ouder(s) en bezwaarlijk op zijn beurt iemand ten laste kan nemen.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1.2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15 12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 6 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980, met het minderjarig zoontje van zijn zus, die de Franse nationaliteit heeft. De eerste drie aanvragen, ingediend op 06.02.2018, 29.08.2018 en 28 02.2019 werden geweigerd op 02.08.2018, 27.02.2019 en op 06.06.2019. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend, de eerste twee met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 28.08.2019 en 28 02.2020 een vierde en vijfde keer aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Op 26.02.2020 en op 21.08.2020 werden deze aanvragen in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag zelfs niet eens meer bewijzen voorlegde van het ten laste zijn van de referentiepersoon in land van herkomst OF deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Op 10.09.2020 diende betrokkene een zesde aanvraag gezinshereniging in met hetzelfde minderjarig neefje. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE MIDDEL

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- Schending van de formele en materiële motiveringsplicht
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel
- Schending van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet

7.

De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van openbaarbestuur, waaronder de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. De artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet werd eveneens geschonden.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. Volgens de rechtsgeleerde Van Mensel moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten), de juridische aanvaardbaarheid (de juiste wettelijke interpretatie), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij hetgevoerd beleid).

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

8.

Het zorgvuldigheidsbeginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (o.m. RvS arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; RvS. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvV arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische specten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter inhoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Wel dient Uw Raad te onderzoeken enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Verwerende partij heeft onzorgvuldig gehandeld door een snelle onderzoek te voeren en de wet verkeerdelijk te interpreteren. Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken in

het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel kan problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001).

9.

Verwerende partij kan niet begrijpen waarom verwerende partij opeens tot een negatieve beslissing is gekomen op basis van bovenvermelde motivatie.

De beslissing is hierdoor niet afdoende en gebrekkig gemotiveerd.

Volgens verwerende partij misbruikt verzoekende partij artikel 47/2 van de vreemdelingenwet om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen dewelke tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet zou ingaan.

Deze motivering is alsook gebrekkig. Nergens in de vreemdelingenwet wordt er een beperking gesteld om gezinsaanvragen in te dienen en heeft verzoeker bovendien steeds zijn aanvraag ingediend in functie van zijn neef T. S. De insinuatie dat verzoeker op een ander manier een verblijfsrechtelijk voordeel wil bekomen is in rechte en in feite niet gegrond en schendt wederom de motiveringsplicht.

10.

De zorgvuldigheidsplicht wordt tevens geschonden omdat de beslissing een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling betreft.

11.

Verwerende partij dient determinerende motieven te gebruiken om een negatieve beslissing of een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn en mag niet neerkomen op willekeur.

12.

Artikel 74/14 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1 ° er bestaat een risico op onderduiken:

Verweerster gaat er zomaar van uit dat er een risico op onderduiken is.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1 ° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2 ° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3 ° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4 ° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, §2, 4°, artikel 13, § 2bis, §3, 3°, §4,5°, §5, of artikel 18, §2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

Verzoeker heeft nieuwe elementen aangevoerd om een nieuwe verblijfsaanvraag te staven.

De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt enkel vermeld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, zodat hij duidelijk gemaakt zou hebben zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden...

Met betrekking tot artikel 74/14 §3, 1° het risico tot onderduiken wenst verzoeker op te merken dat verweerster geen overtuigend motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduikrisico.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat en verwijst enkel naar een eerder bevel.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt".

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel negens in de bestreden beslissing vermeldt.

7

Verder tracht zij het volgende criterium aan te halen.

6' Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf verwijderen'ngsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende verschillende aanvragen gezinshereniging in en dit tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

Verzoeker heeft nieuwe elementen aangevoerd om een nieuwe verblijfsaanvraag te staven. Verwerende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat er een risico op onderduiken is aangezien verzoeker een gekende verblijfsplaats heeft.

Met andere woorden, verzoeker diende het land niet onmiddellijk te verlaten binnen de termijn die werd opgelegd vanwege de verwerende partij.

in casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoeker en gaat hier tevens zeer licht over. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Het volstaat niet dat wanneer verzoeker mbt het risico tot onderduiken voldoet aan twee criteria om te besluiten dat er risico op onderduiken bestaat.

De voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij mbt de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt. Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd te worden, wat in casu niet het geval is. Verzoeker heeft familieleden in België, met wie hij een duurzame relatie heeft. Hij heeft tevens een nieuw leven opgebouwd in België.

13.

De Raad heeft conform artikel 39/1, 8t1, tweede lid juncto artikel 39/2, & 2 van de wet van 15 december 1980 van de Vreemdelingenwet de bevoegdheid om na te gaan of de motivering van de bestreden

beslissing afdoende is om verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

14.

Verzoeker wenst tevens te verwijzen naar uw rechtspraak arrest nr. 172 987 van 9 augustus 2016 waarin de motivering van verwerende partij in een gelijkaardig geval werd vernietigd.

15.

Omwille van de schendingen van het opgeworpen middel dient de bestreden beslissing vernietigd dient te worden. Hieruit volgt dat het bevel om het grondgebied te verlaten tevens niet rechtsgeldig is en aldus ook vernietigd dient te worden.

Het middel is ernstig en gegrond.”

2.2. Na een theoretische uiteenzetting omtrent de formele en materiële motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur, voert verzoeker een grief aan tegen het motief waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker de procedure van artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) zou misbruiken om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen en daarnaast betwist verzoeker de toepassing van artikel 74/14 waarbij wordt beslist geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan omdat er een risico op onderduiken zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de bestreden bijlage 20 bestaat uit twee van elkaar onderscheiden beslissingen, met name de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden enerzijds, en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker geen enkele grief aanvoert tegen de motieven waarom zijn aanvraag werd geweigerd. In essentie steunt de weigeringsbeslissing op de vaststelling dat de minderjarige referentiepersoon zelf reeds ten laste is van zijn ouders, zodat hij bezwaarlijk op zijn beurt iemand (verzoeker) ten laste kan nemen. Dit motief wordt door verzoeker niet betwist.

Verzoekers grieven hebben betrekking op de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten, in het bijzonder de sub-beslissing om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Dit onderdeel van de bestreden beslissing is gesteund op artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet, waarbij wordt vastgesteld dat er een risico op onderduiken bestaat.

Dit risico op onderduiken is gebaseerd op de daartoe bepaalde objectieve criteria in artikel 1, §2, van de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 1, §2, 6°.

Artikel 1, §2, 6°, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

(...)

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

(...)”

Hieruit blijkt dat de wetgever wel degelijk voor ogen had dat het indienen van meerdere opeenvolgende aanvragen tijdens een korte periode een aanwijzing van misbruik kan vormen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/00, 121).

De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker zes keer na elkaar zijn gezinshereniging aanvraag in functie van het minderjarige zoontje van zijn zus. Deze aanvragen werden telkens geweigerd, zonder dat verzoeker hiertegen in beroep ging. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat het indienen van

zes opeenvolgende aanvragen gedurende tweeënhal jaar, telkens met tussenpozen van zes maanden, dit is de wettelijke geldigheidsduur van het attest van immatriculatie, door de verwerende partij wordt beschouwd als een vorm van proceduremisbruik. De Raad acht het in dit verband opmerkelijk dat verzoeker de redenen ten gronde, waarom de aanvraag geweigerd wordt - met name dat hij niet ten laste kan zijn van een kind dat zelf ten laste is van zijn ouders - niet eens betwist. Deze beoordeling beantwoordt aan het objectief criterium van artikel 1, §2, 6°, van de vreemdelingenwet en is niet kennelijk onredelijk. Verzoeker weerlegt aldus niet het motief waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT